

DIPLOMOVÁ PRÁCE

Serlachius Museum Joenniemi Finsko

Štrosová Zuzana Fa TUL Is 2011

téma práce: návrh rozšíření Gösta Serlachius Musea v Joenniemi, Mantta, Finsko

vypracovala: Bc. Zuzana Štrosová, Fua TUL, ls 2011

vedoucí práce: Ing.arch. Jiří Buček

odborní konzultanti: Ing. arch. Filip Horatschke

Ing. Jan Suchánek

Ing. Jaroslav Peterka, Csc.

Ing. Jaroslav Sýkora

Rozbor místa a úkolu	04
- fotodokumentace místa	04
- rozbor místa	05
- rozbor úkolu	08
- rozbor situace M 1/3000	10
- koncept návrhu	11
Situace širších vztahů M 1/1500	12
Situace místa M 1/750	13
Půdorysy	14
- půdorys 1.PP M 1/250	14
- půdorys 1.NP M 1/250	15
- půdorys 2.NP M 1/250	16
- půdorys spojovacího traktu M 1/250	17
Řezy	18
- řezy podélné M 1/250	18
- řezy ostatní M 1/250	19
Pohledy	20
- pohledy boční M 1/250	20
- pohled čelní M 1/250	21
Exteriérové perspektivy	22
Interiérové perspektivy	24
Detail M 1/75	25
Situace okolí M 1/1500	26
Průvodní a technická zpráva	27

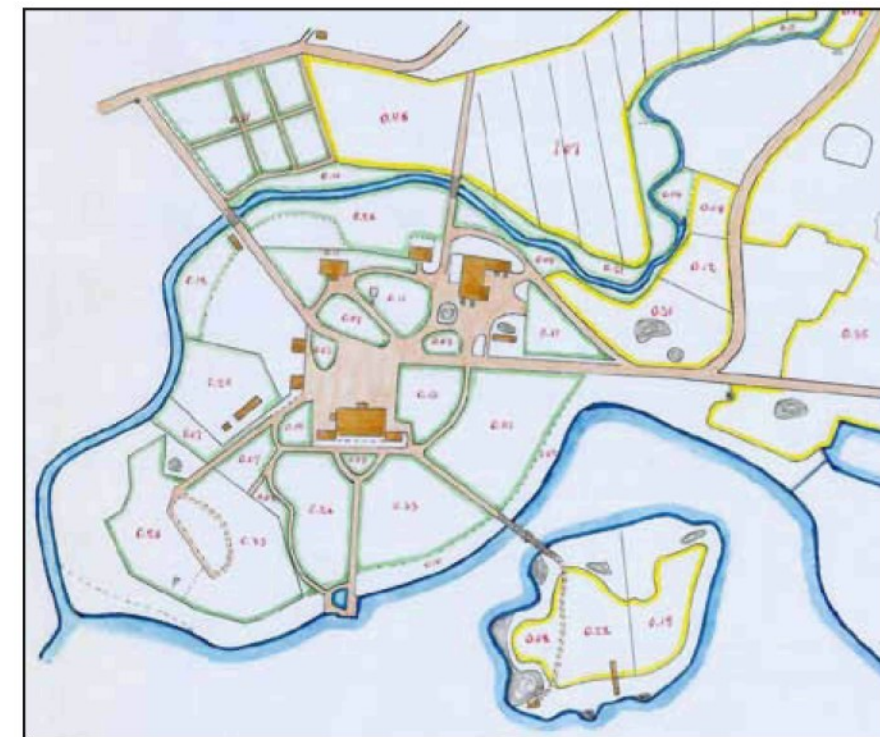

MANTTA Historie města Mantta úzce souvisí s osobností Gustava Adolfa Serlachia, který místo u jezera objevil a založil tu v roce 1868 průmyslový komplex zpracovávající dřevo. Ten se postupně rozrůstal a kromě továrních budov obsahoval i vlastní školu, kostel, městský dům, požární stanici a obytné části. Návrhem těchto obytných čtvrtí byli na přelomu 19. a 20. st. pověřeni architekti V. Thomé, W.G. Palmquist, O. Kalilo a E. Saarinen. V návrzích byly patrné prvky funkcionalismu, továrního racionalismu a materiállově převládala typická červená cihla. Průmyslový komplex pak ovlivnil celý další urbanistický vývoj a plánování města a dodnes je v provozu. Původní rezidence rodiny Serlachius se nacházela v továrním komplexu, ale v roce 1935 bylo na území Joenniemi postaveno nové reprezentativní sídlo. Město je zvláštní svou strukturou, která není jasně čitelná. Ze tří stran je obklopeno jezerní hladinou. Samo se skládá z mnoha rezidenčních čtvrtí, které jsou mezi sebou odděleny zelení a komunikacemi. Kompaktnější je pouze samotný střed města, který se vyvíjel v těsné blízkosti továrního komplexu. Pobřežní pás vedoucí až k Joenniemi pak tvoří především zezeň. Podle regionálního plánu oblasti Pirkanmaa je území Joenniemi rozděleno na zónu pro farmářství a lesnictví, pro služby a administraci, území historicky a kulturně cenné a místní rekreační zónu.

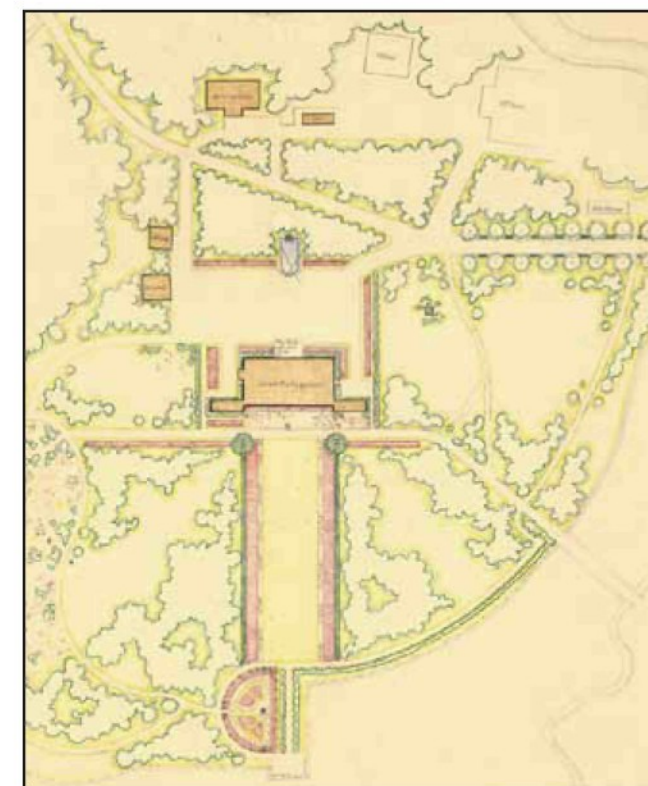
JOENNIEMI

Krajinné a umělé prvky Území Joenniemi je místo na výběžku pevniny do jezera Melasjarvi, jasně ohraničené z jižní strany břehem jezera a ze severní potokem Vuohijoki, podél kterého se táhne chráněné území potoční zeleně. Pohledově mu z pevniny i jezera dominuje stavba manoru, která je umístěna na vrcholu mírně stoupajícího břehu. Kolem ní se na jižní a východní stranu rozprostírá park, který se přirozeně mění na lesní porost. Západní a severní část je z hlediska zeleně ponechána přirozenému vývoji. Území je dopravně obsluhované komunikací vedoucí z hlavní silnice od východu, kde je umístěné i parkoviště, dále komunikace směřuje k budově manoru a ostatním drobnějším stavbám. Původně byla vyvedena na severozápadní straně ven z území do rezidenční oblasti Isoniemi, která se na severní straně od potoka nachází, ale most přes potok Vuohijoki byl zničen. K Joenniemi patří i ostrov Taavetinsaari, který se k němu z jihovýchodní strany přimyká. Dříve byl s pevninou spojen mostkem, který je ale dnes již zničen. Ostrov pokrývá hustý lesní porost, který jen na jihozápadní straně odhaluje chráněný kamenitý břeh. Dříve byla na ostrově umístěna sauna. Těsná vzdálenost výběžku a ostrova z něj dělá důležitou součást území a potvrzuje to i pohledová osa vedoucí z hlavní budovy k ostrovu. Druhou důležitou osu tvoří přímá spojnice budovy a jezera, která je srdcem parku. Před stavbou Joenniemi Manor bylo území využíváno pro farmářské účely a stála tu farma, která měla být okolním farmářům vzorem.

Park Návrh parku pochází ze stejné doby jako návrh hlavní budovy, z r. 1935. Jeho autorem je krajinný architekt P. Olsson, který se při studiu v Evropě seznámil s dobovými krajinářskými proudy. Návrh zdůrazňuje dominantní krajinné a kulturní postavení budovy manoru. Hlavním prvkem je ztvárnění pohledové osy od manoru k jezeru inspirované barokními zahradami, široká promenáda je lemována liniemi keřů, v druhé řadě pak vysázenými stromy a vrcholí v půlkruhovém žulovém amfiteátru. Místa určená k odpočinku zdobí sochy. Druhá pohledová osa směřující k ostrovu je též lemována stromovou alejí. Břeh jezera je osázen keři a spojuje obě osy. Olssonův návrh byl z větší části realizován. V r. 1997 byl park a jeho zezeň restaurován G. Hemgardem, který respektoval původní prvky parku, ale celková kompozice není již tak přísně symetrická, ale spíše rozvolněnější a park plynule přechází do volné okolní krajiny. Ve vstupním prostoru byly obnoveny linie keřů, tvořící hranici mezi pochozím prostorem a parkem. Z parkových stromů tu pohledově dominují vzrostlé cypřiše a borovice doplněné místními smrky, břízami a jeřabinou. Z okrasných rostlin tu jsou vysázeny pivoňky, floksy, japonské lilie a různé druhy keřů.

Situace z roku 1936

Návrh parku architekta P. Olssona z roku 1935

Další stavby Kromě hlavní budovy manoru jsou v Joenniemi umístěny ještě další stavby, většinou obslužného charakteru. Kromě funkcionalistických garáží je jejich styl jednotný, jsou to jednoduché dřevěné jednopodlažní stavby v přírodních barvách. Stavbami staršími než budova manoru jsou Ledová chata dnes sloužící jako veřejné toalety, Henhouse využívaný jako sklad, Auterův dům od architekta Palmquista dnes provozovaný jako restaurace a barn, který je již zbourán. Se stavbou hlavní budovy vznikla i funkcionalistická dvojgaráž a domek pro sluhy. V r.1980 byla na místě barnu postavena Caretaker's residence ve stejném stylu jako je Auterův dům. Stavby jsou roztroušeně rozprostřené v severním směru kolem hlavní budovy, Henhouse a domek pro sluhy pak lemují vedlejší komunikaci, která vede od manoru jihozápadním směrem. Garáže a Ledová chata spolu s malým parkovištěm tvoří celek a více se vztahují k hlavní budově, naproti tomu Auterův dům a Caretaker's residence mají od budovy manoru odstup, jsou zakomponovány do zeleně a vede k nim vlastní přístupová komunikace.

MANOR

Hlavní budova Joenniemi Manor byla postavena jako reprezentativní sídlo rodiny Ruth a Gosty Serlachius. Návrhem sídla byl svěřen architektu Jarklovi Eklund a projevuje se v něm inspirace anglickým venkovským domem a rezidencí Vanajanlinna rodiny Rosenlew, která stála poblíž Hameenlinny a pro kterou Jarl Eklund navrhoval i továrnu. Dekorativnější prvky jsou spíše požadavkem majitele, Eklund byl již v té době ovlivněn evropským funkcionalismem a ve stavbě manoru se mu povedlo oba rozdílné styly harmonicky skloubit. Stavba má jedno podzemní, dvě nadzemní podlaží a prostornou půdu. Horní hřeben dosahuje do výšky 16,7m a vlastní stavba má podlažní plochu 1422m² při záběru plochy 420m². Tvoří ji jednotná hmota hranolovité nečleněné formy zakončená vysokou valbovou střechou z které na obou stranách ční cihlové komíny. Podle návrhu budova měla mít na západní a východní straně ještě nižší, symetricky umístěná křídla, ale ty se podle návrhu nepostavily, místo nich je na západní straně krytý veranda a východní stál skleník, který byl již ale odstraněn. Hlavní vchod do budovy je umístěn na severní straně uprostřed, nad ním pozornost poutá velké čtvercové členěné okno, které se svým měřítkem liší od ostatních. Jižní strana je obrácena přímo k jezeru a otvírá se ve vyvýšeném přízemí do krajiny řadou větších, ale obdélníkových nečleněných oken. Vedlejší vstup do budovy je možný ze západní strany. Je zvýrazněn malý kruhovým oknem, které je nad vstupem umístěno. Stejný motiv se uplatňuje i v nízké atice hlavní vstupní části a také tvoří hlavní prvek verandy, kruhové okno tu je velké a členěné, odkazuje tak na otvor na severní vstupní straně. Nosným prvkem stavby je cihlová stěna, která je přiznaná i v jednotném exteriéru, kde zaujímá svou tmavě červenou barvou. Uvnitř jsou stěny bílé, na podlahy byly použity dřevěné parkety, keramická dlažba, prvky s mramorovým obkladem. V podzemním podlaží se nachází zaklenuté prostory vinného sklípku a tajné místnosti pána domu, jinak jsou stropy v celé budově rovné. Základy stavby jsou betonové, stejně tak konstrukce stropů. Podzemní podlaží má především obslužnou funkci, nachází se v něm prádelna, sklady, koupelna. V hlavním vstupním patře najdeme místnosti pro pána a paní domu, knihovnu, jídelnu, kuchyň a místnost určenou ke kreslení. V patře jsou umístěny ložnice s vlastními koupelnami, foyer a obývací místnosti. Obě patra byla spojena výtahem.

Rodina Serlachius Gustav Adolf Serlachius byl zakladatelem významné finské dřevařské společnosti a jeho osobnost pronikala do celého společenského rozvoje města Mantta. Architektura pro něj představovala možnost vyjádření síly společnosti a to se snažil přenášet do celého své stavební aktivity. Sledoval evropské trendy, ale zároveň byl citlivý k prostředí a finským tradicím. Byl obdivovatelem a sběratelem umění, patronem mladých finských umělců (A. Gallen-Kallela, E. Wikstrom). V jeho aktivitách pak dále pokračoval synovec Gosta Serlachius a v roce 1933 byla založena nadace Gosta Fine Art's Foundation. Jejich umělecká sbírka obsahovala umělecká díla starých mistrů i současné umění. Umělci jako sochař H.Autere, malířka J.Backsbäck se podíleli na výzdobě Joenniemi Manor. Právě rozsáhlost umělecké sbírky vedla k návrhu na postavení Muzea umění v Manttē, které však nikdy nebylo postaveno a místo toho se k prezentaci sbírky využila budova Joenniemi Manor. Jako muzeum historie rodiny a společnosti Serlachius je přeměněná soukromá rezidence E. Serlachia přímo v Manttē nazývaná White House, která byla postavena podle návrhu V. a B. Junga v roce 1934.

Chata personálu

Sídlo caretaker

Auterův dům

Ice cellar

Garáže

Henhouse

Joenniemi 1951

úprava interiéru Manor na muzeum 1946

Sbírka umění Po 2.sv. válce a smrti Gosty Serlachia bylo hlavní vstupní podlaží v roce 1945 přeměněno na muzeum umění. Prostorově byla přestavěna pouze východní část s kuchyní a foyer. V roce 1966 se Ruth Serlachius odstěhovala a první patro sloužilo k ubytování významných hostů a návštěvníků průmyslové společnosti. V roce 1975 byly podzemní prostory uzpůsobeny pro skladování uměleckých předmětů a během následující citlivé renovace budovy se celá přeměnila na muzeum umění, které bylo zpřístupněno v roce 1983. Většími změnami prošly pouze koupelny v prvním patře a obslužné místnosti, ze kterých se stala pracovní a odpočinková místa pro personál muzea. Pod zavěšené stropní podhledy se umístily nové jednotky pro výměnu vzduchu a osvětlovací systém byl též přizpůsoben pro osvětlování uměleckých předmětů. V roce 1997 byla rekonstrukce hlavní budovy dokončena spolu s renovací parku, parkoviště bylo přemístěno od budovy do východní části území k příjezdové komunikaci.

MUZEUM UMĚNÍ

Muzeum jako instituce Samotný termín muzeum pochází z řečtiny a původně představoval místo pro múzy a jejich matku, řeckou bohyni paměti Mnemosyne, a byl užíván jako synonymum pro školy poezie a filosofie. Později se začal používat pro instituce věnující se výzkumu spojenému s aktivitou sbírání. Teprve v 19.st. nabyl významu, který si od ním představíme dnes, instituci věnovanou sbírání, opatrování a představování přírodních a uměleckých předmětů. První stopu vzniku muzea najdeme v starořeckém pokoji pokladů, ve kterém se vystavovaly sochy vítězných bojovníků, zbraně a jiné předměty věnované bohům. Ve středověku vznikly církevní pokladny, kde se shromažďovaly klenoty, relikvie, přírodní a exotické pozoruhodnosti, které byly podobné řeckým chrámkům pokladů. Naproti tomu světské poklady se umísťovaly do speciálních pokojů – studiolo – typických ve 14.st. pro Francii a Itálii, které kromě sbírání uměleckých předmětů sloužily i jako studovna. Skutečná historie muzeí se datuje do 14.st., kdy s příchodem renesance vzrostl zájem o historii a vědecké zkoumání světa. Sbírky umění patřily především vyšší vrstvě a jejich účelem bylo nejenom vyvolat senzací, ale také vzdělávat a kultivovat pozorovatele. Byly uspořádány encyklopedicky jako „theatrum mundi“ a zahrnovaly předměty od oblasti optiky, fyziologie po zeměpis a hudbu. Díky renesančnímu zájmu o antické umění vznikly po celé Evropě rozsáhlé sbírky soch i obrazů vystavované v královských galeriích a nahradily tak v 18.st. původní pokoje pokladů. S emancipací buržoazie vznikl zájem o veřejný přístup k těmto sbírkám, příkladem může být francouzský Louvre, který byl zpřístupněn v roce 1793 a dodnes má podobnou administrativně- správní strukturu. Hlavní záměrem bylo vytvoření národní vzdělávací instituce určené všem občanům země. Počátkem 19.st. národně – kulturní romantické hnutí přineslo nový pohled na současné sbírky. Vývoj jednotlivých vědeckých odvětví a jejich konstitualizace přispěla k vzniku různých druhů muzeí, zvláštní ohled pak byl brán na muzea umění, která byla považována za místo reprezentace národa, schránku umění. První nezávislé stavby muzeí umění byly postaveny v Německu a návrh vycházel z antických chrámů i barokního paláce. Muzea měla za úkol prezentovat kulturní historii a dědictví národa, vzdělávat a rozvíjet smysl pro krásno. Vývoj průmyslové společnosti dal založení speciálních muzeí, které nevystavovaly klasické umění – malířství a sochařství, ale které se věnovaly spotřebním předmětům denního používání, Muzeí aplikovaného umění. Období secese vneslo nový pohled na sbírky muzeí umění a jejich způsob vystavování, prosazovala se kvalita nad kvantitou uměleckých děl a jejich encyklopedické řazení bylo nahrazeno kreativnější formou vystavování, která zdůrazňovala podstatu jednotlivých děl a jejich estetický efekt. Od poloviny 20.st. se muzea umění potýkají s novými silami společnosti, snaží se nebýt jen strnulou institucí vytrženou z přítomnosti, ale musí reagovat na obchodní zájmy, nedotknutelnost chrámu přeměnit na interaktivní místo výměny ideí a vzdělávání určené a přístupné široké veřejnosti. Jako živoucí forma paměti se muzeum nemůže spokojit jen s archivováním věcí, ale jak zkušenosti z nich plynoucí využít v naší době, srovnávat přítomné s časovostí. Z toho plynou dva protikladné koncepty pojetí současného muzea. Muzeum, které uchovává historii a kulturní dědictví a muzeum, které je místem pro hru a zábavu.

Muzeum jako stavební typ První stavbou, která byla postaveny čistě k prezentaci uměleckých děl byl dvůr soch ve vatikánském belvederu, postavený v r. 1508. Byl patrně inspirován čtvercovými dvory starých římských vil a tento typ se stal jedním ze základních motivů typologie muzea. Od 16.st. se používaly dva základní prostorové principy pro vystavování obrazů a sochařských děl galerie – podlouhlý sál osvětlená z delší strany okny, který sloužil k reprezentaci a odpočinku. Mohla být klenutá, patrová, s arkádami. Druhým způsobem je kupole – centrální místnost osvětlená shora přirozeným světlem, vícepatrová. První a nejznámější, Tribuna, byla postavena ve Florencii jako součást paláce Uffizi a stala se milníkem v muzejní architektuře, která se pak vyvíjela jako kombinace obou způsobů, podélné galerie se sledem místností a centrální kruhové rotundy. Z čtvercového půdorysu římských vil vycházely půdorysné plány muzeí až do 19.st. skládající se většinou z čtyř obvodových křídel a vnitřního dvora nebo byl tento dělen prostředním křížem, v jehož středu se nacházel kruhový sál. Důležitým tématem bylo přirozené osvětlení, kdy se preferovalo horní a muzea tak byla většinou pouze jednopatrová. Muzeum symbolizoval především historizující styl neoklasicismu se sloupovým portikem kombinovaný s prvky barokního paláce. V pol.19.st. vytvořil L. von Klenze návrh Staré Pinakotéky v Mnichově, která se svým půdorysným uspořádáním vymykala z klasického stylu a více připomíná moderní obrazové galerie. Kromě centrálního prostoru završeného kopulí se začal rozvíjet nový reprezentativní prostor muzea – schodiště, které odkazovalo na tradiční prvek barokního paláce. Počátkem 20.st. ještě příručka architektury uváděla, že by stavba muzea měla být ztvárněná tak, aby návštěvníkovi zprostředkovávala pocit prostředí, z kterého vystavovaná díla vzešla. Proti tomu se v anglicky mluvících zemích začal pro stavby muzeí rozšiřovat s neopaladismem návrat ke klasickému umění, stavby již nebyly přísně symetrické a dominovaly jim dlouhé sloupové kolonády. Až avantgardní myšlení se přiklonilo k názoru, že by muzeum umění mělo být neutrální schránkou, moderním médiem sloužícím především ke vzdělávání. Opět však s rozšířením totalitních systémů ve 30.l. 20.st. se typ reprezentativního muzea vrátil. V demokratických zemích se dále vyvíjela avantgardní myšlenka muzea, návrh stavby se snažil začlenit do urbanistického kontextu místa a samotná stavba se více přiklápěla k prvkům náležejícím spíše rezidenčním stavbám. Dodnes určující je otázka, kde má být muzeum umístěno ve vztahu funkčnosti a architektonické reprezentace, tradice a modernosti. Koncept žijícího muzea je vyjádřen nejvyšší mírou flexibility muzea, kombinováním statických a dynamických částí. Vyvrcholením protikladu muzea jako svatého stánku uměním se stalo Centre Pompidou v Paříži, které R. Rogers a R. Piano ztvárnili jako flexibilní kontejner a dynamický komunikační stroj. V současné době šíře zaměření jednotlivých muzeí, přeměna na experimentální prostor, nový veřejný prostor a vytváření faktoru identity pro místo vede k velkému počtu rozdílných architektonických ztvárnění typu muzea, které je společné pouze funkčními požadavky jako je osvětlení, cirkulace osob.

Výstavní prostory Neutrální obálka – dominuje bílá, jednoduché puristické tvary, přísně odděluje umělecká díla od pozorovatele, vhodné pro systematicky uspořádané sbírky. Prostorová zkušenost lidského těla – působení prostoru znásobí působení díla, člověk má určité pozorovatelské schopnosti, individuálně ztvárněné prostory jsou jinak vnímané než jednolitý sled stejných prostorů, dané místo barvou a dimenzemi přizpůsobené vystavovanému předmětu tak, že mu nedominuje. Funkční kontejner, hala - redukcí z elitního domu pokladů. Ambiciózní dílo, které má být samo uměním.

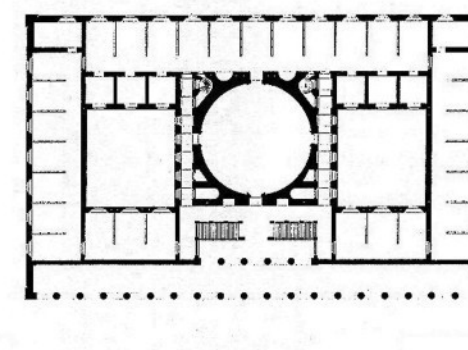
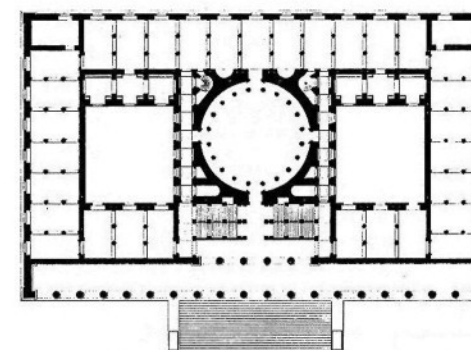
Osvětlení Způsob osvětlení výstavních prostorů ovlivňuje celkovou podobu stavby a jejího zastřešení, které se může stát dominantním prvkem (šedové střechy). Horní i boční s vhodnou kombinací s umělým světlem.

Vstup Ceremoniální akt, vztah exteriéru a interiéru, přístup k tomu speciálnímu, co je uvnitř uchováno a vystavováno, prvním vyjádřením muzea o sobě.

Cirkulace osob Jasně architektonické prvky přispívají k snadné orientaci osob. Při vytvoření vnitřních vícepatrových atrií se stírá rozdíl mezi vnějškem a vnitřkem. Prostorové propojení probíhá po rampách, lávkách, reprezentativních schodištích, které odkazují na tradiční prvky. Generuje sled a uspořádání jednotlivých místností. Jasná cesta je důležitá hlavně u flexibilních prostorů, větší volnost při volbě cesty pak vede spíše k dezorientovanosti pozorovatele.

centrální prostor Tribuna, palác Uffizi, Florencie

křížový půdorys muzea s kruhovým centrálním prostorem
Staré muzeum, K.F.Schinkel, Berlín, 1823-30

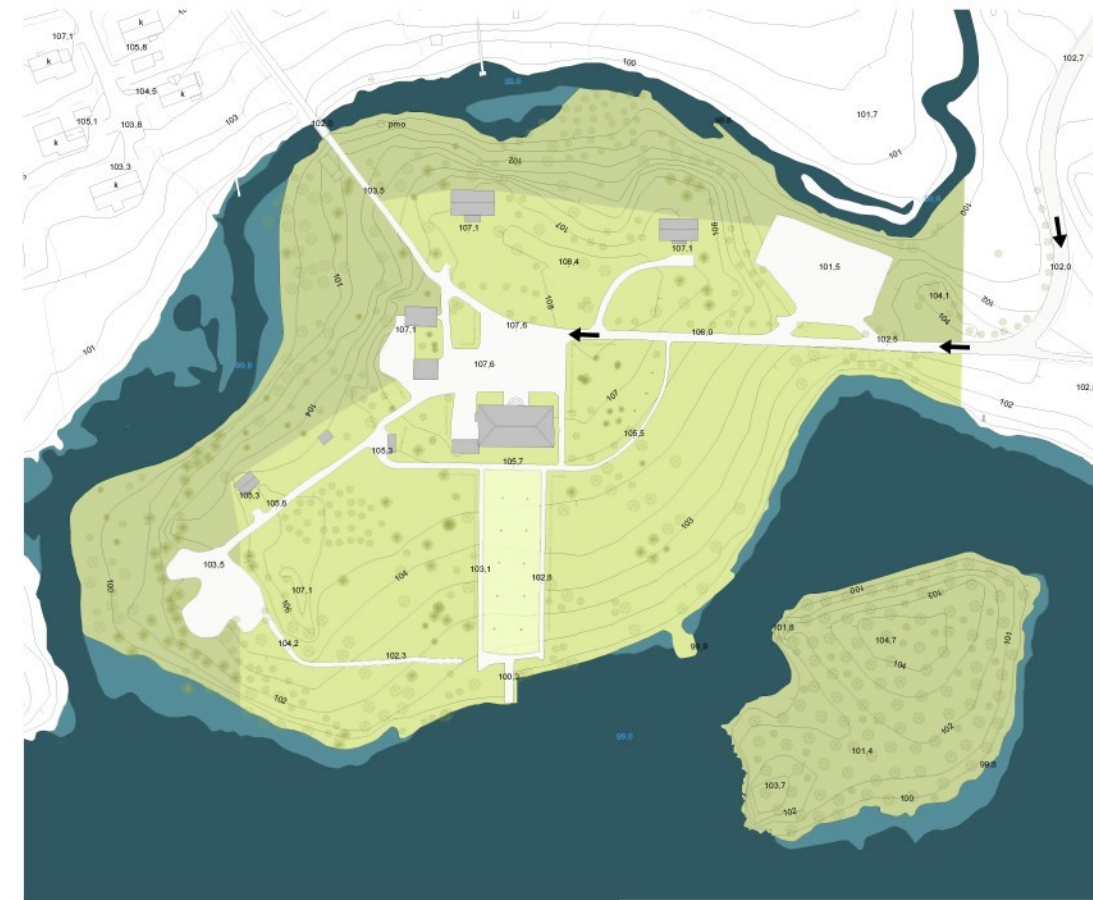
centrální prostor v podobě schodiště
Stará pinakotéka, L.v.Klenze, Mnichov, 1836

stávající situace

příjezdová komunikace
potok Vuohijoki
přístřešek
Auterův dům
caretaker's dům
parkoviště
Ice cellar
garáže
muzeum
Henhouse
chata personálu

hranice území
ostrov Taaventsari
jezero Melasjarve

situace zeleně

volná zeleň smíšená
park
zvlášť cenná část parku

místo pro nové muzeum

- nové muzeum navazuje na pohledovou osu, která určuje polohu stávající hlavní stavby manoru - směřuje ji jižně k jezeru

- tato osa spolu s půdorysnou hranou stavby vymezuje i pás parkové zeleně, která byla nejpečlivěji organizována

- nové muzeum se také rozbíhá podél této osy, ale opačným směrem a nezastiňuje tak dominantní stavbu manoru od pohledů z jezera a ostrova ani od příjezdové komunikace

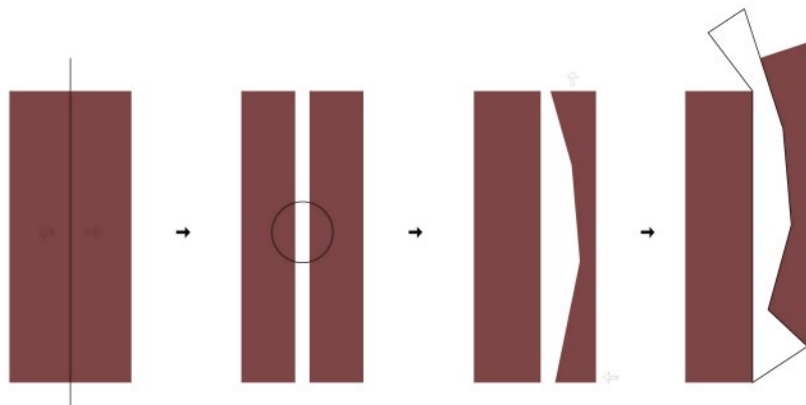
- druhá pohledová osa vede ve směru příjezdové komunikace a je rovnoběžná s delší stranou hlavní stavby - ta formuje vstupní partii do nového muzea

- obě muzea spolu komunikují svými čely

nové muzeum

- vztahy

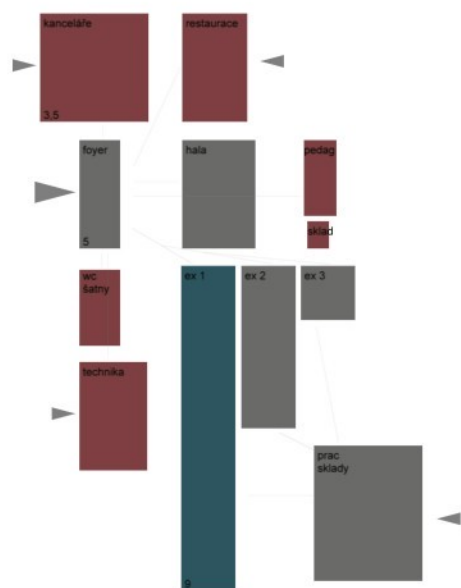
- směřování nového muzea jsou určovány osou manor - park - jezero a jeho hranice pak půdorysnými hranicemi manoru

- hmota je rozdělena na dva funkční celky, které spolu komunikují společným atriem, které prochází celou stavbou ve směru hlavní osy a přebírá funkci tradičního centrálního prostoru muzea, ale otevřeného k okolní krajině, dění

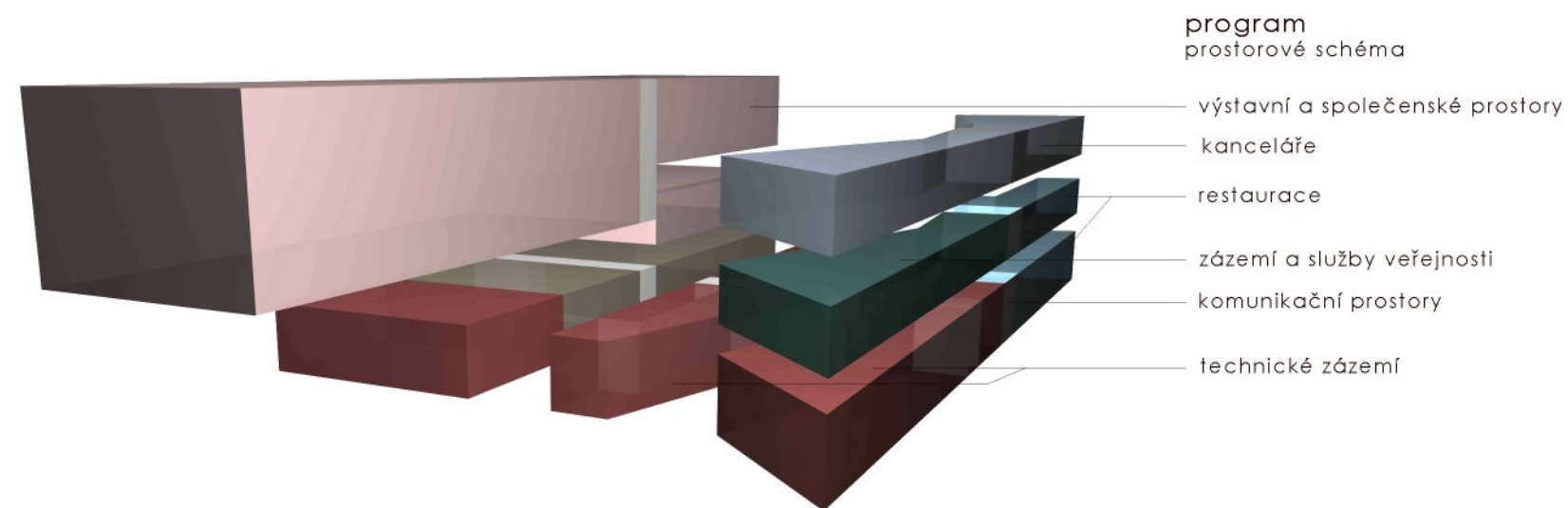
- atrium je tvarováno tak, aby podporovalo různě funkčně dělený vnitřní prostor

- hlavní hmota výstavních prostorů zaujímá jednoduchý tvar příčně se dělící na jednotlivé funkční části, uzavírá se více do sebe, své náplní schránky umění

- hmota obslužné a kancelářské části je dynamičtější, obíhá okolo hmoty hlavní a otevírá se do atria

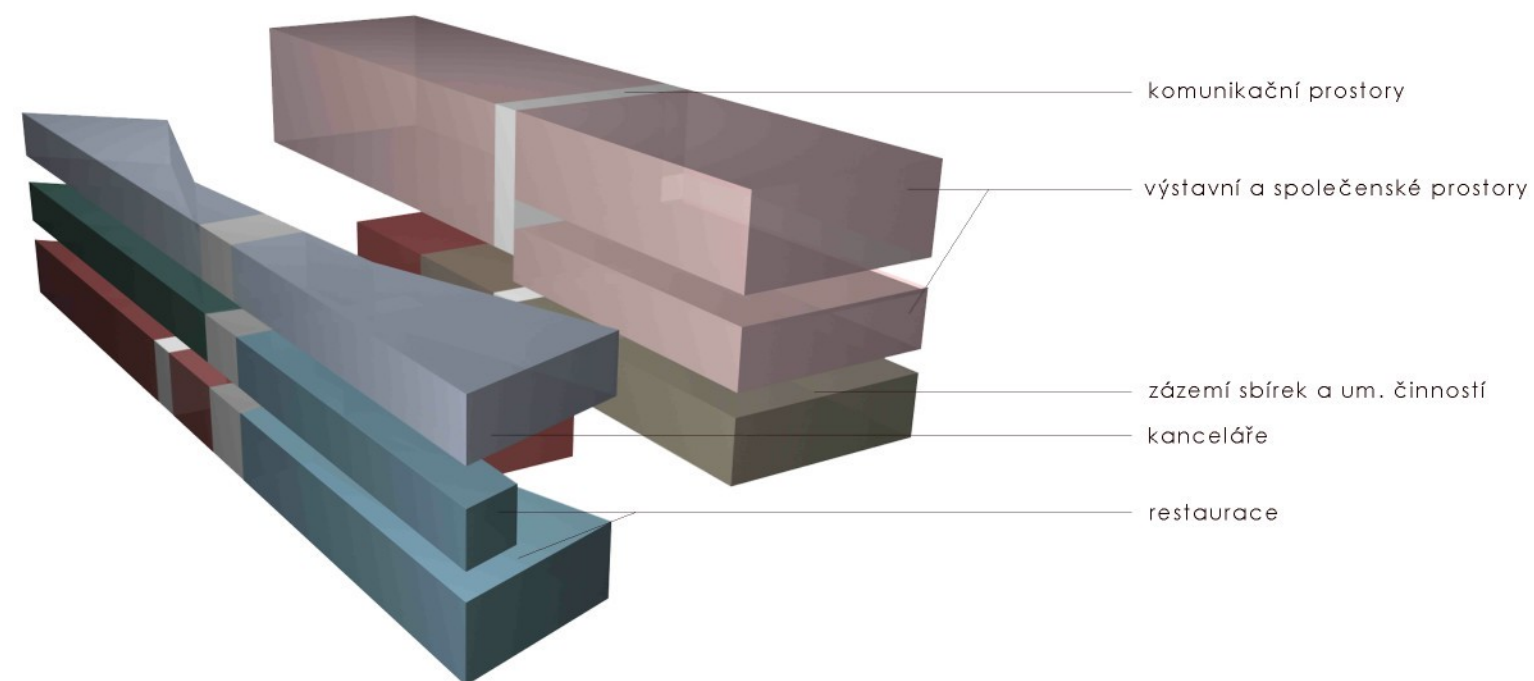

program
funkční a rozměrové schéma

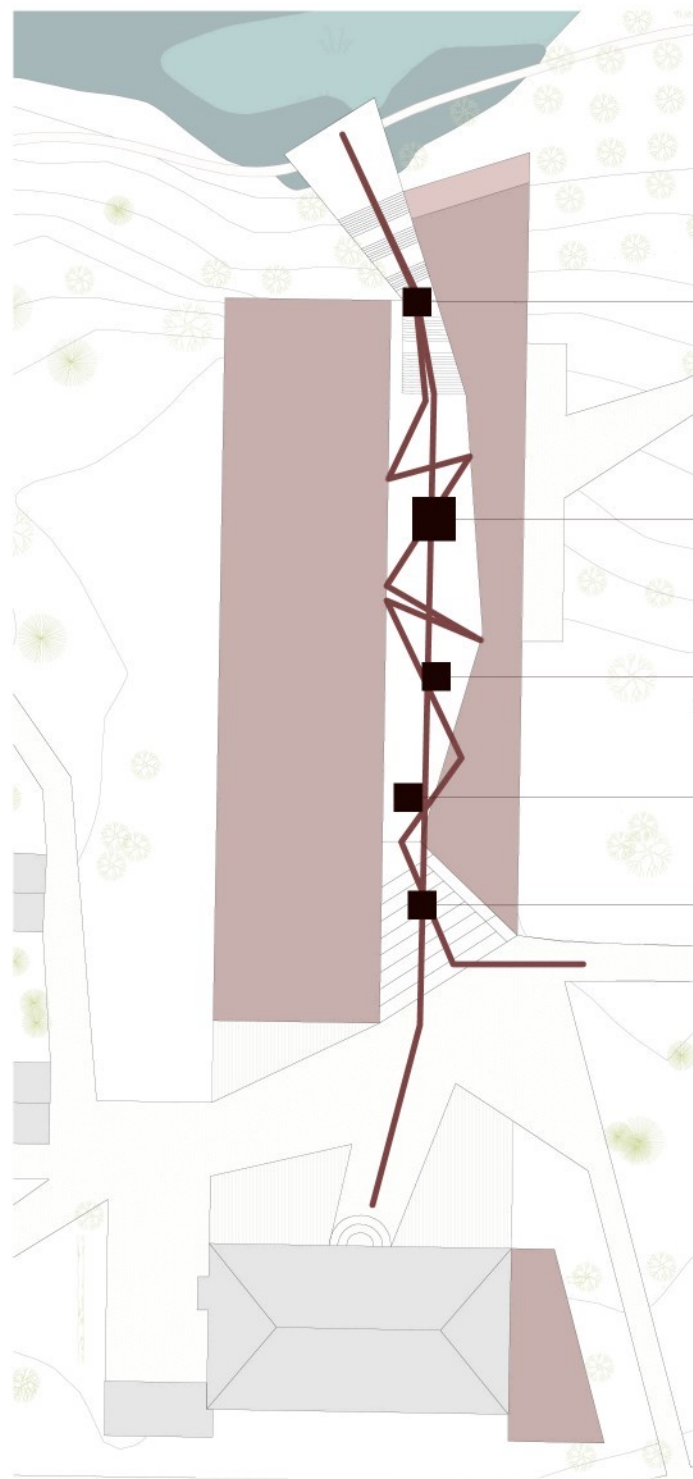
program
prostorové schéma

výstavní a společenské prostory
kanceláře
restaurace
zázemí a služby veřejnosti
komunikační prostory
technické zázemí

komunikační prostory
výstavní a společenské prostory
zázemí sbírek a um. činností
kanceláře
restaurace

atrium- centrální veřejný prostor

- hlavní směry pohybu lidí
- jednotlivé zóny prostoru

část orientovaná na okolní krajinu, výstupní

odpočinková, relaxační část

informování, vztažené k dění v muzeu

první seznámení s muzeem, orientace v prostoru

hlavní vstupní a výstupní část

uspořádání vnitřního a vnějšího veřejného prostoru

- vychází z hlavních trajektorií pohybu lidí, je děleno na plochy dynamické, pochozí a klidové, k setrvání

- vnější prostor tvořící přechod mezi oběma muzeji navazuje na pohybové trajektorie a průchozí směry dané situací a jedním směrem vybíhá do parku a navazuje na alej vedoucí k ostrovu

statické plochy k muzejnímu využití

dynamické plochy vyznačující pochozí směry, zdůrazněné drobnými světelnými prvky, které jsou umístěné v ploše podlahy v hlavních směrech

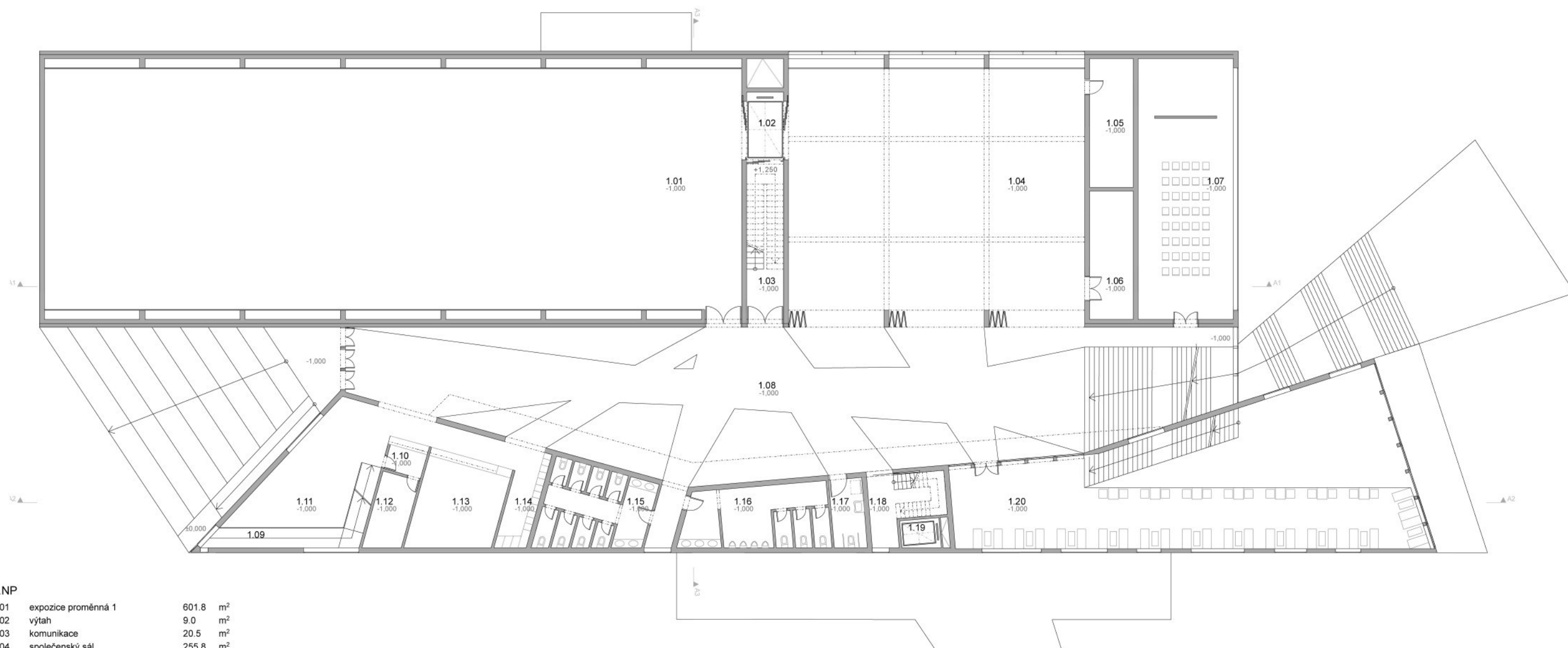
dynamické plochy - pochozí zpevněná komunikace především pro pěší

statické plochy - klidové plochy s parkovou zelení, keři, posezením

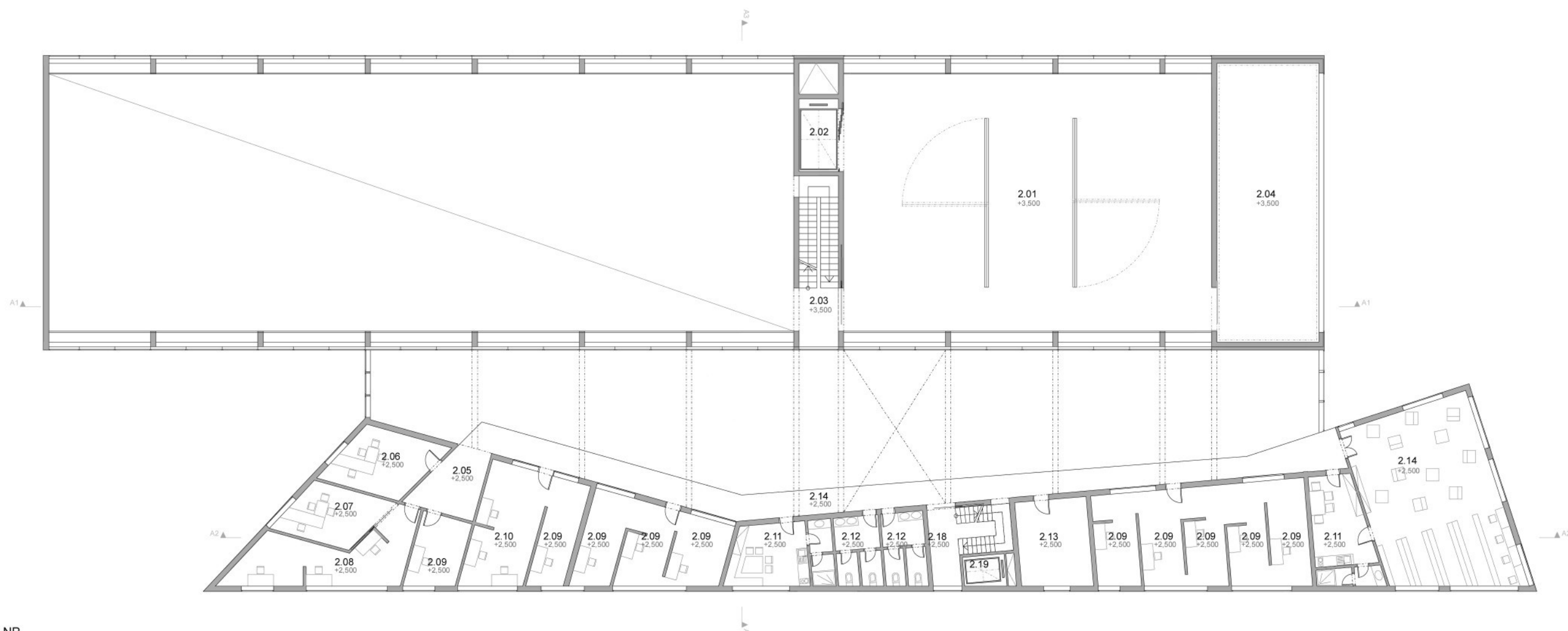
1.PP

0.01	příjem um.děl	51.0	m ²	0.21	komunikace	5.4	m ²
0.02	výtah	9.0	m ²	0.22	sklad	20.0	m ²
0.03	komunikace	43.7	m ²	0.23	prázdná místnost (sklad)	20.0	m ²
0.04	sklad materiálu	18.1	m ²	0.24	sklad vybavení	12.0	m ²
0.05	archiv	88.0	m ²	0.25	kontrolní místnost	12.0	m ²
0.06	kancelář archivu	14.5	m ²	0.26	úklid	27.6	m ²
0.07	kancelář archivu	12.0	m ²	0.27	komunikace	20.7	m ²
0.08	archiv negativů	12.0	m ²	0.28	komunikace	47.9	m ²
0.09	komunikace	15.7	m ²	0.29	kotelna, TUV	41.7	m ²
0.10	sklad um.děl	275.5	m ²	0.30	chladírna	34.5	m ²
0.11	temná komora	15.7	m ²	0.31	vzduchotechnika	53.0	m ²
0.12	sklad materiálu	15.7	m ²	0.32	klimatizace	107.4	m ²
0.13	konzervace	97.6	m ²	0.33	náhradní zdroj el.e.	9.3	m ²
0.14	sklad	18.6	m ²	0.34	sklad	72.9	m ²
0.15	kuchyň	65.4	m ²	0.35	kryt	75.0	m ²
0.16	sklad chlazený	3.0	m ²	0.36	denní místnost, zázemí	19.0	m ²
0.17	sklad	10.0	m ²	0.37	sklad odpadu	2.8	m ²
0.18	komunikace	16.9	m ²				
0.19	výtah	4.0	m ²				
0.20	restaurace	187.0	m ²				

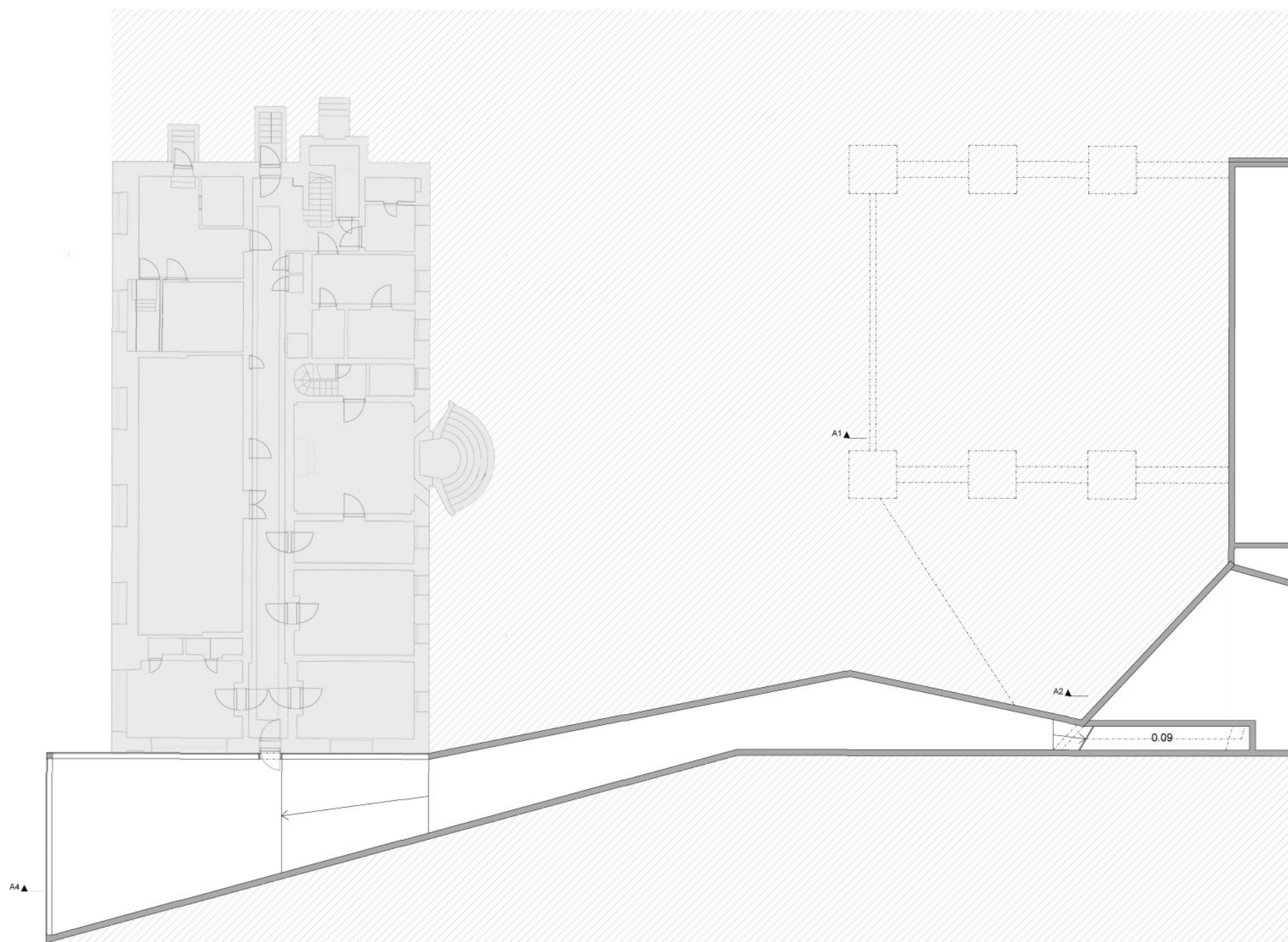
1.NP

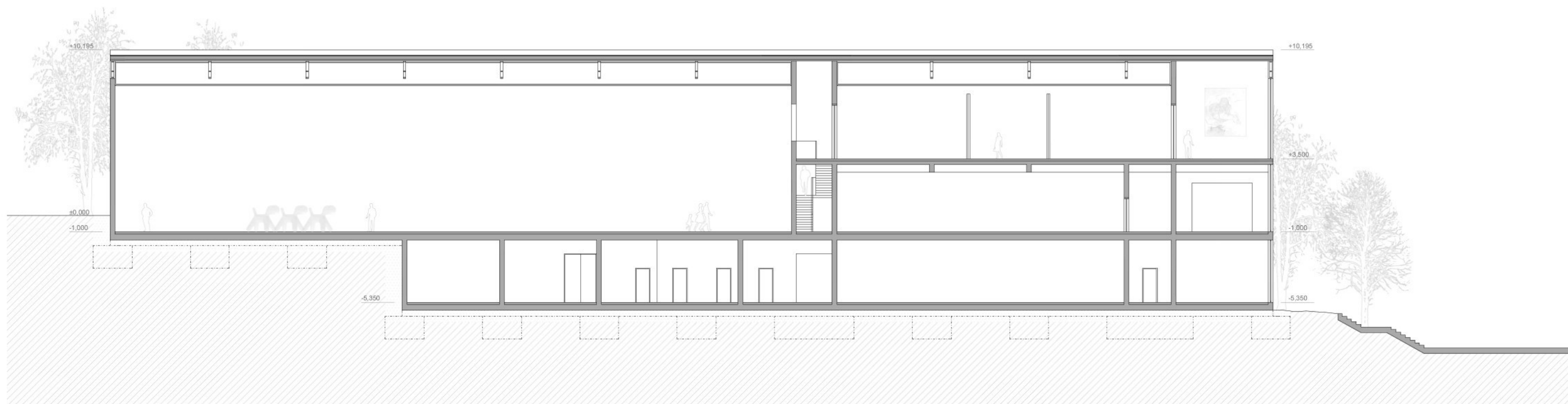
1.01	expozice proměnná 1	601.8	m ²
1.02	výtah	9.0	m ²
1.03	komunikace	20.5	m ²
1.04	společenský sál	255.8	m ²
1.05	sklad	20.0	m ²
1.06	zázemí sálu	20.0	m ²
1.07	výukový sál, zázemí	88.9	m ²
1.08	foyer	349.7	m ²
1.09	komunikace	15.7	m ²
1.10	pokladna	3.4	m ²
1.11	obchod	45.6	m ²
1.12	sklad	10.0	m ²
1.13	šatna	35.5	m ²
1.14	šatna	11.1	m ²
1.15	wc	27.0	m ²
1.16	wc	29.7	m ²
1.17	wc	8.0	m ²
1.18	komunikace	16.9	m ²
1.19	výtah	4.0	m ²
1.20	restaurace	113.7	m ²

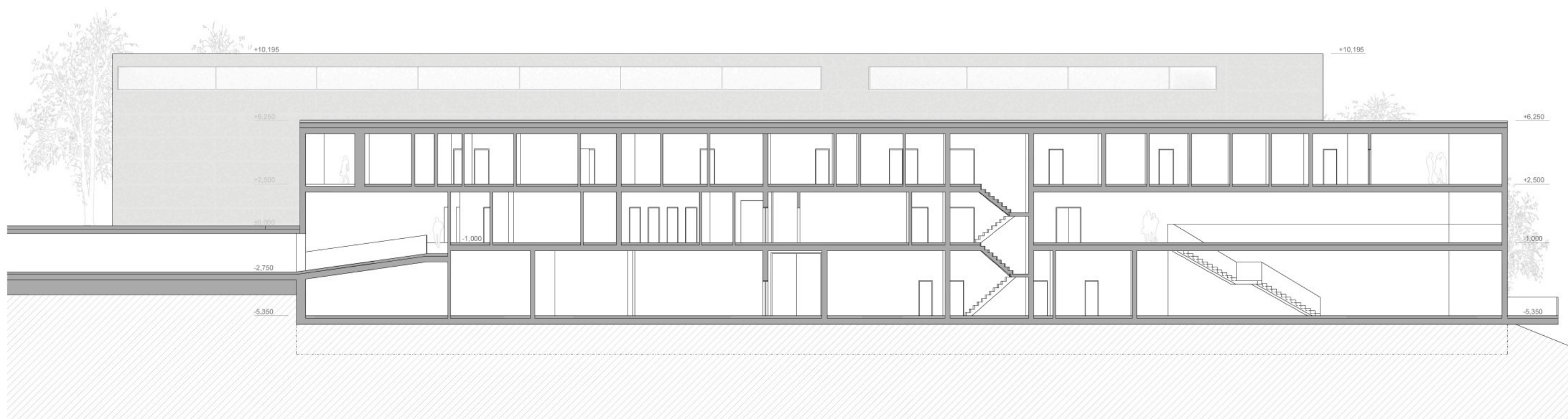
2.NP

2.01	expzice stálá	300.0
2.02	výtah	9.0
2.03	komunikace	20.5
2.04	expzice proměnná 2	90.0
2.05	kopírování	12.0
2.06	kancelář	18.0
2.07	kancelář	16.0
2.08	kancelář	27.0
2.09	kancelář	12.0
2.10	kancelář	25.0
2.11	denní místnost, zázemí	20.0
2.12	wc	10.0
2.13	společenská místnost, knihovna	78.0
2.14	komunikace	70.0
2.18	komunikace	16.9
2.19	výtah	4.0

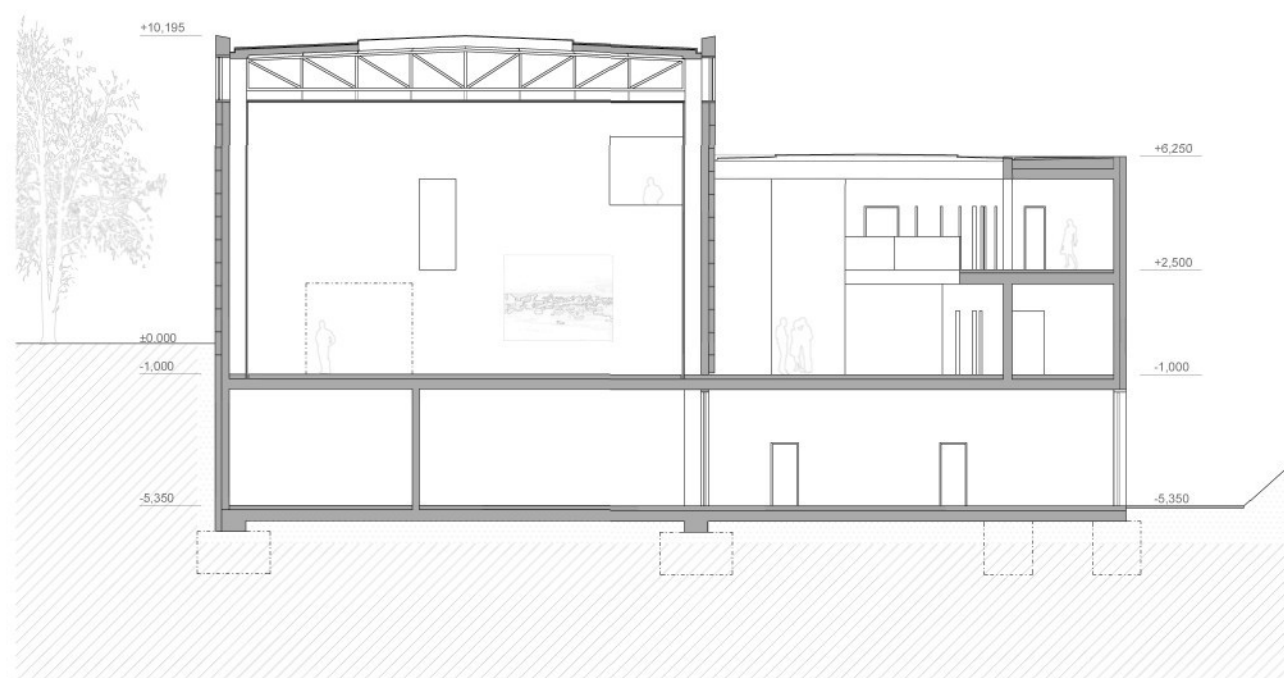

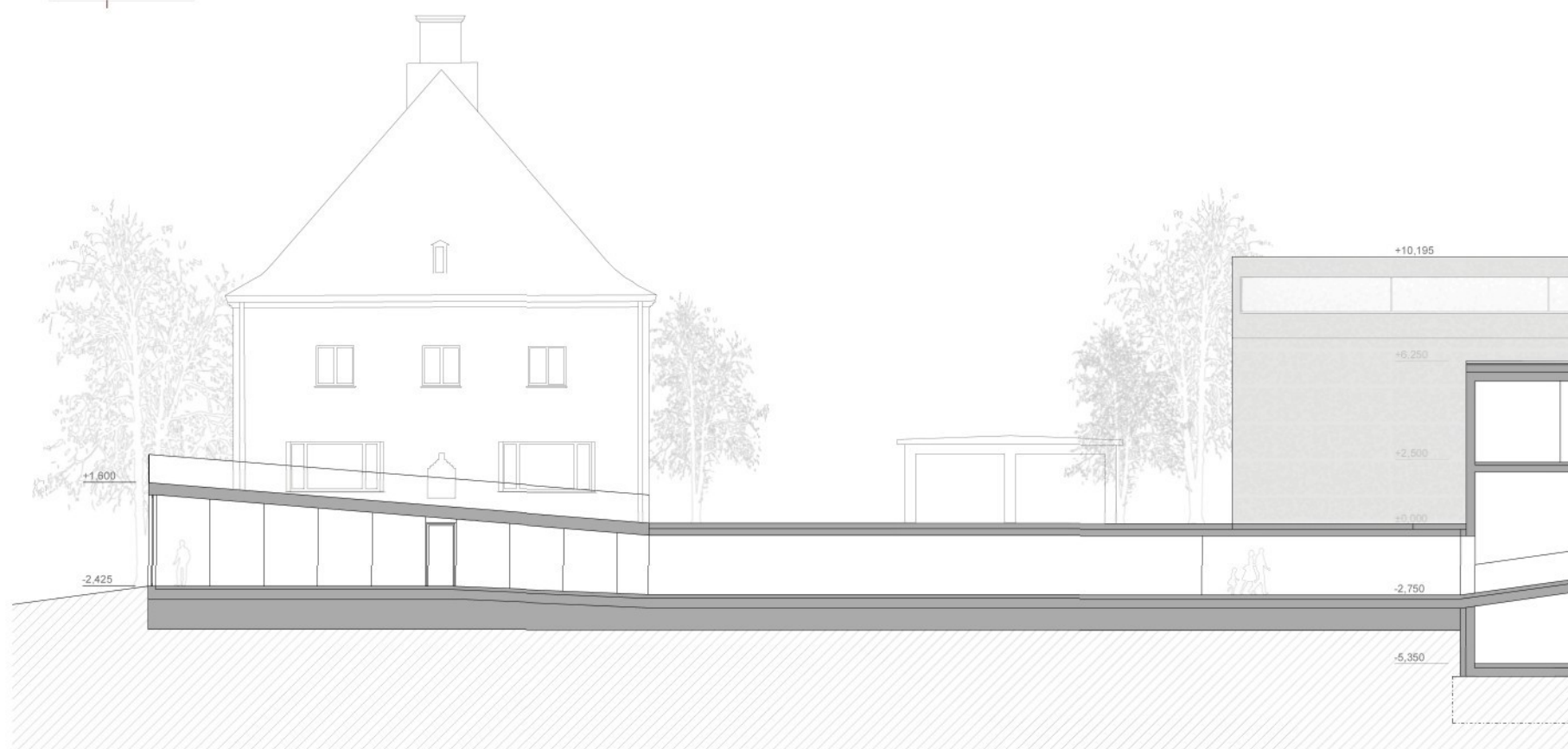
řez podélný A1

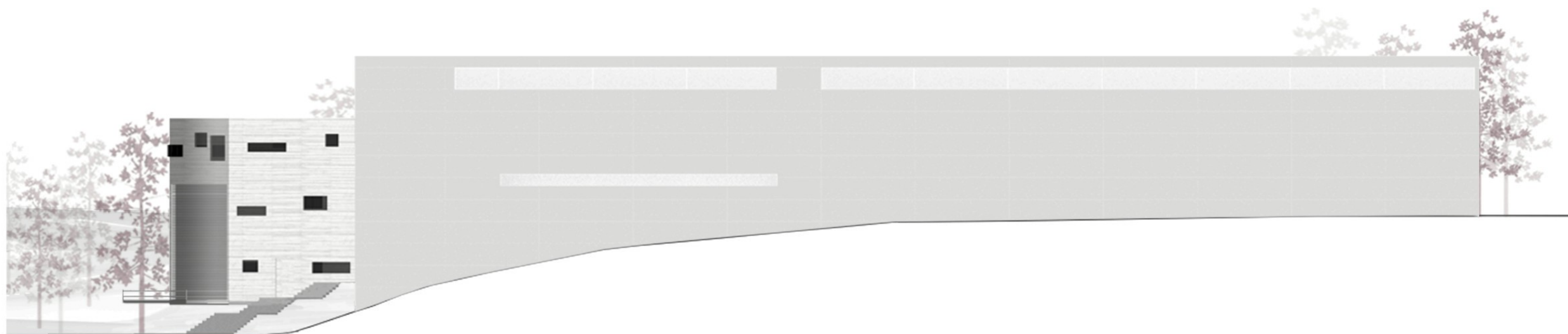
řez podélný A2

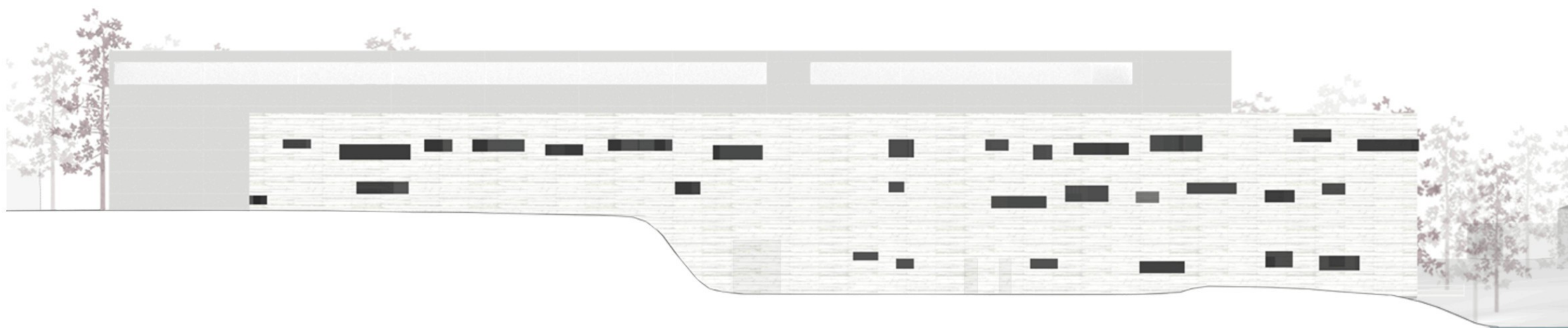
řez příčný A3

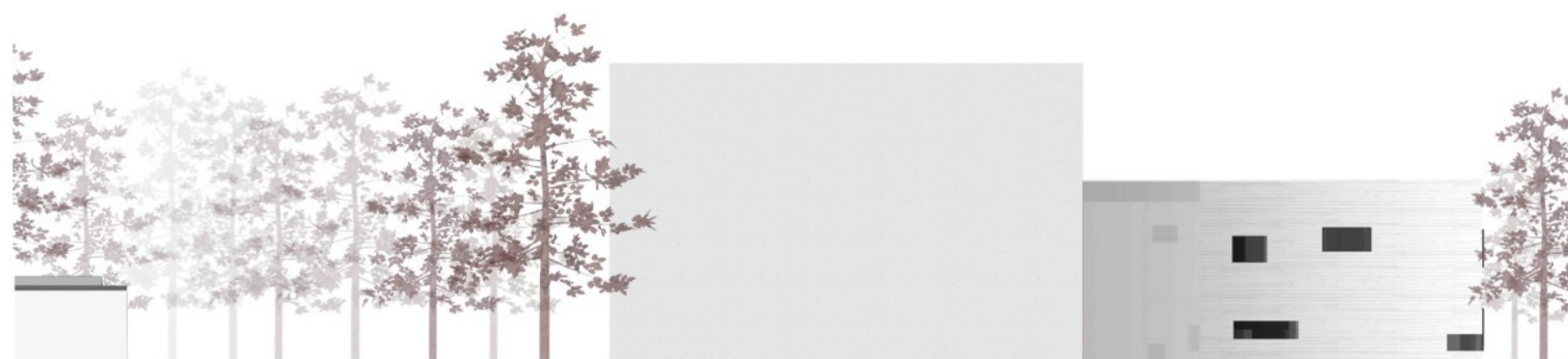
řez spojovacím traktem A4

pohled západní

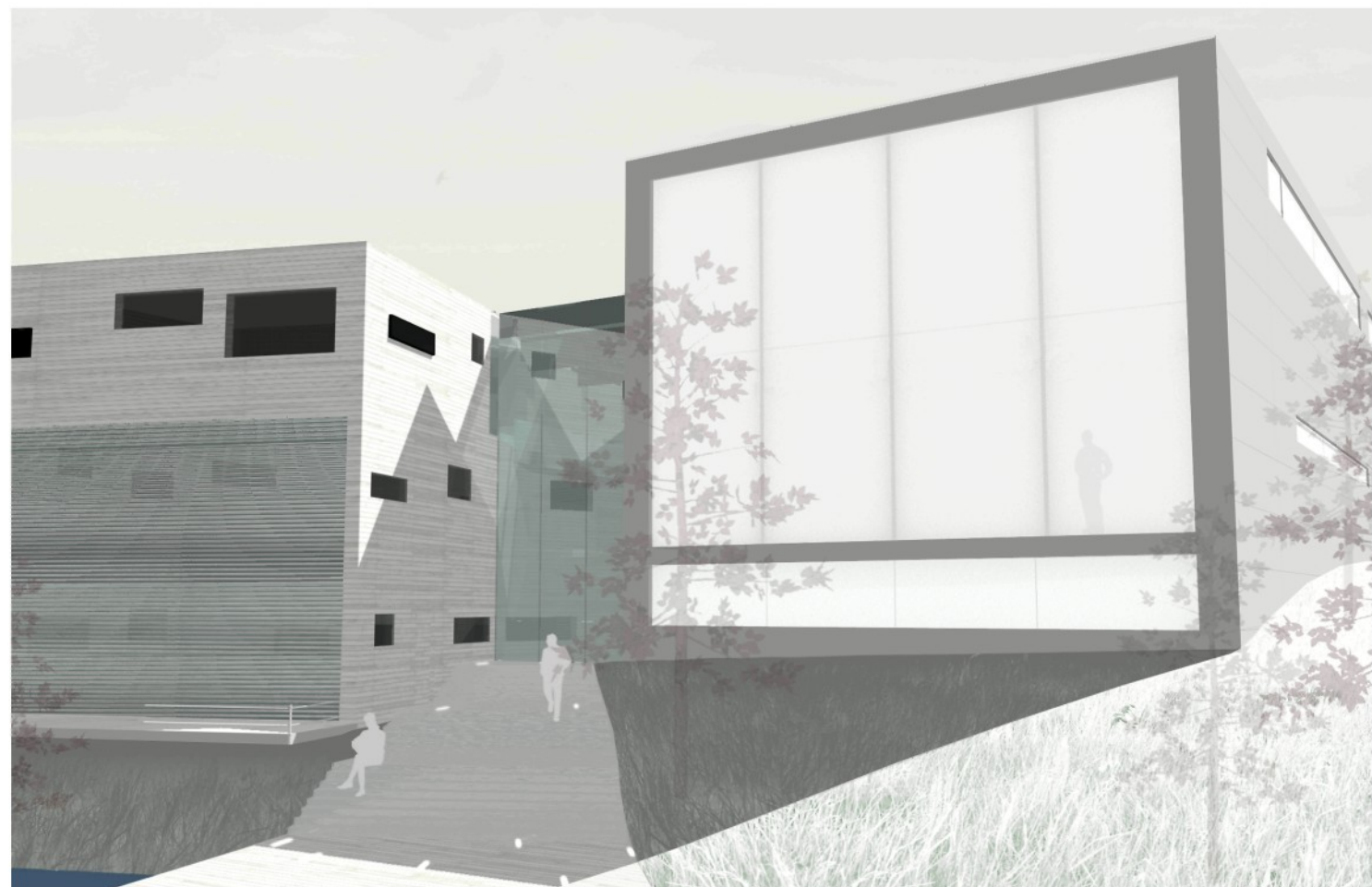
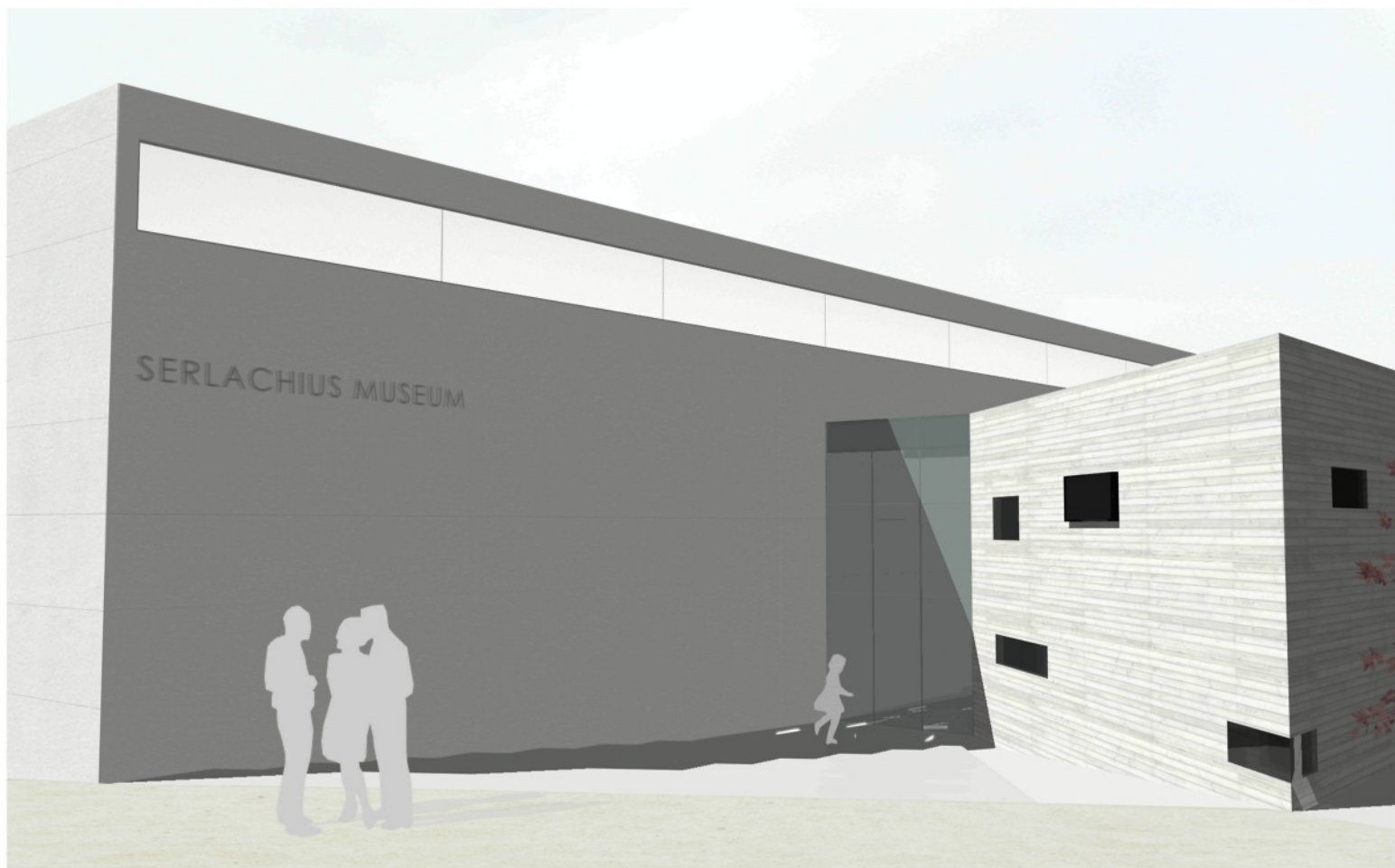
pohled východní

pohled jižní

pohled severní

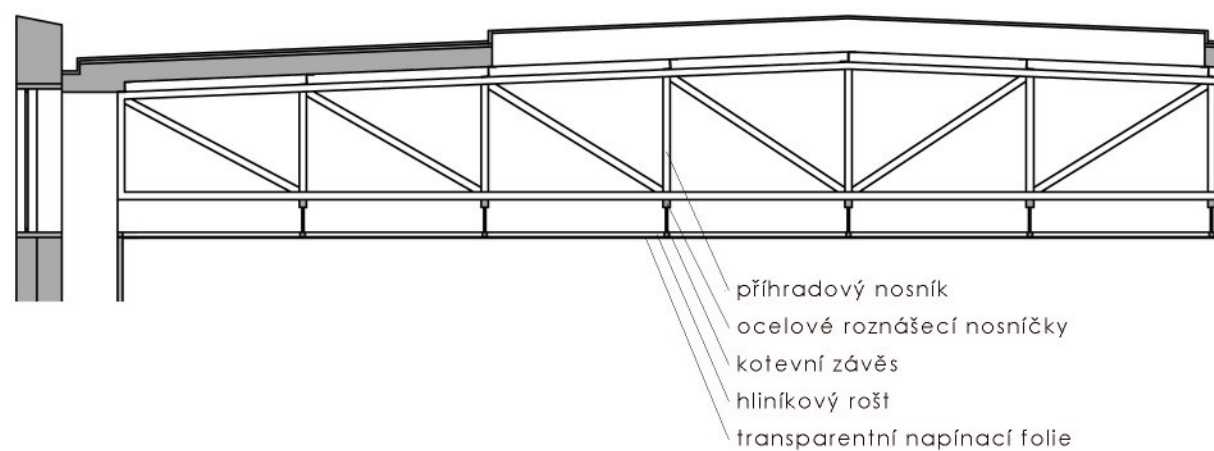

Detail zavěšení podhledu
řez podélný
10,195

řez příčný
10,195

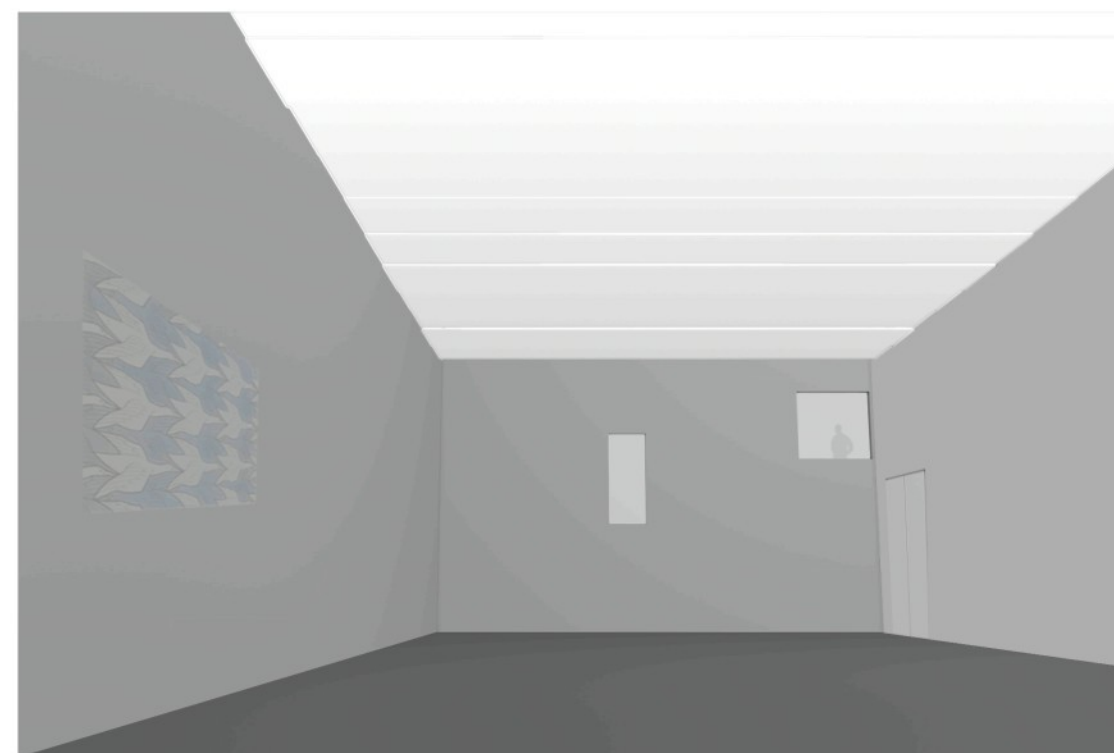
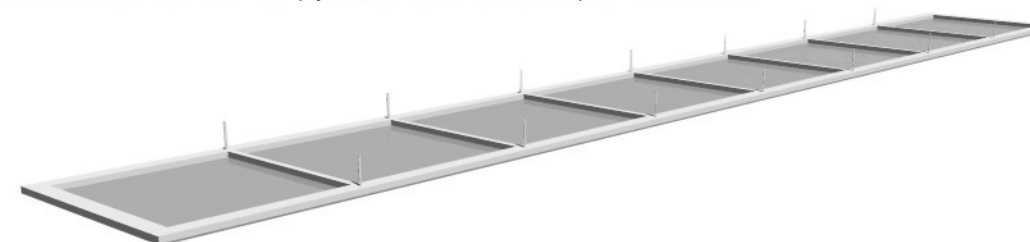
- transparentní podhled je umístěn v hlavním výstavním sále ve výšce 9m nad podlahou
- podhled je po šířce sálu dělený na jednotlivé pásy, opakuje se tu stejný princip, jakým je výtavní hmota půdorysně uspořádána

- pásy se rozměrově shodují, ale výškově od sebe mírně odskakují, takže jsou hrany jednotlivých pásů viditelné a rozehrávají jinak celistvý nedělený prostor sálu

- vlastní podhled tvoří transparentní napínací folie, která je velmi lehká (200g/m^2) a pružná a propouští do sálu vhodné difúzní světlo - přirozené, které sem proniká střešním světlíkem a z boků stavby

- umělé -systém osvětlovacího zařízení je umístěn na roznášecích ocelových nosíčkách a dosvětluje sál, když již denní světlo nedostačuje

- jednotlivé pásy mají rozměr $2000 \times 14400\text{mm}$, jsou z jednoho kusu folie a kotví se napínáním do hliníkového roštu, který je zavěšen na ocelových nosíčkách

- z příjezdové komunikace a parkoviště jako z výchozího bodu návštěvy území vede nová pěší stezka kolem celého poloostrova a propojuje význačná místa, která leží na pohledových osách, které vycházejí z manoru

- stezka probíhá různorodými krajinnými částmi poloostrova - vine se stínem březového háje, vybíhá nad hladinu potoka, prochází otevřeným prostorem parku a lemují břeh jezera a zabbíhá po novém mostku i na ostrov, kde je také vedena po okraji a nezasahuje do přírodní ucelenosti ostrova

- pěší stezka je zpevněná, s pochozím pískovým povrchem, v místech, kde vybíhá nad mělký potok, je vynesena nad hladinu, příčně uložené dřevěné trámký na dřevěných pilotách

význačné body: **plošina jako vybíhající centrální prostor muzea do exteriéru** - v prodloužení osy muzea, manoru a parku

plošina zakončující trasu od manoru k druhému ostrovu - výhledová, určená k odpočinku

most - umístěný na místě mostu bývalého, lehká, jednoduchá dřevěná konstrukce se uprostřed o zbytek starého pilíře a vynáší se nad něj a nad hladinu

ostrovní plošina - je umístěná na skalnatém výběžku ostrovního břehu, nabízí přímý výhled na druhý břeh, kde se nabízí vhodné místo pro skulpturní dílo

sauna - umístěná na odvrácené straně břehu ostrova, aby místo poskytovalo dostatek soukromí, sauna je vyzvednutá nad hladinu jezera, doplňuje ji ze tří stran krytý přístřešek (převlékání, posezení)

PRŮVODNÍ A TECHNICKÁ ZPRÁVA

UMÍSTĚNÍ A KONCEPT ŘEŠENÍ MUZEA

Novostavba rozšiřující stávající muzeum umění je umístěna na pohledové ose, která prochází severojižním směrem hlavní stavbou Joenniemi Manor a symetricky uspořádaným parkem, který sahá od hlavní budovy až k jezeru Melasjarvi. Nové muzeum se rozkládá opačným směrem a dosahuje až k břehu potoka Vuohijoki, který dotváří poloostrov Joenniemi ze severní strany. Obě stavby se tak otevírají vodnímu živlu, ale zároveň se nezastiňují a nová stavba nekříží důležité výhledy z manoru na jezero, ostrov Taaventisaari, příjezdovou komunikaci a naopak. Terén poloostrova je směrem k břehům svažité, nové muzeum je tedy do něj od strany potoka ponořeno a podlaží nad úrovní hladiny se směrem k manoru stává suterénním. Muzeum umění se v těchto místech liší tím, že je umístěno mimo město, uprostřed mírně osídlené krajiny a vytváří specifický veřejný prostor soustředěný především kolem umělecko- turistické funkce muzea. Důležitým prvkem je tedy vstupní foyer přebírající funkci klasického centrálního prostoru muzea, které tu tvoří centrum dění, setkávání, odkud se vchází do všech ostatních prostor a kudy se opět vychází ven. Zároveň je tento centrální prostor součástí pohledové osy procházející parkem a manorem, dále se podél této osy rozvíjí a otevírá se směrem k břehu potoka a propojuje muzeum s okolní krajinou a nebem. Toto foyer dělí hmotu muzea na dvě části, jejíž celková šíře je daná šíří manoru. Hmotu určená muzejním funkcím má jednoduchý hranolovitý tvar, který se uzavírá spíše do sebe, hmota obslužné části je nižší, dynamičtější, vstřícnější a obíhá kolem centrálního prostoru, do kterého se otevírá. Díky rozdílným výškám obou částí je možné celou stavbu přehlednout z hlavního přístupového směru.

NOVÉ MUZEUM - DOPRAVA

Do území Joenniemi Manor je ponechána stávající hlavní přístupová komunikace, na které je v západní části umístěno odstavné parkoviště s kapacitou 103 osobních vozů a 3 autobusových stání. Z parkoviště vede v severní části nová obslužná komunikace pro nové muzeum a též pro Caretaker's house. z parkoviště se návštěvníci dostanou přímo dále k muzeu, komunikace je pro pěší s povolením provozu nutného k zásobování starého muzea. Pro pěší je navržena stezka, která lemuje břeh jezera, potoka, prochází skrze venkovní atrium nového muzea a vrací se zpět na parkoviště. Její součástí jsou odpočinkové a výhledové plošiny a menší odbočka překonává po mostku jezero a vede po skalnatém břehu ostrova až k nové sauně.

NOVÉ MUZEUM - VEŘEJNÁ ČÁST

Hlavní vstup do muzea je umístěn přímo v ose přístupové komunikace na poloostrov a čelem k budově manoru, a vzniká posunem obou hlavních hmot tak, že se návštěvník ocitá čelem k hmotě výstavních prostor a hmota obslužná ho svým zkosením nasměruje přímo do vstupního foyer muzea, kam se schází po mírných stupních nebo rampě, které překonávají celkový rozdíl úrovně terénu a foyer 1m. Vnější část od vnitřního foyer je dělená prosklenou stěnou. Po vstupu se foyer začíná rozšiřovat. Po pravé straně je umístěna pokladna s infocentrem a obchodem, ze které se projde rovnou do šatny a teprve poté se návštěvník vrátí zpět do foyer, kde plně vnímá denní světlo, které sem dopadá shora střešním světlíkem v celé délce foyer a z obou prosklených čelních stěn. Parter foyer je dělený pochozími směry na zóny dynamické a zóny statické, patrné je to na úpravě povrchů, kdy dynamické zóny jsou provedeny ve stejném materiálu a barvě jako pochozí plochy ostatních veřejných prostorů a navíc jsou světelně zdůrazněné a klidové zůstávají bílé, splývají s vnitřními stěnami přízemí obslužné hmoty a slouží k informativní, odpočinkové a výstavní činnosti (promítání, sezení, informační panely, prostorové objekty,...). Po odložení si v šatně je návštěvník nasměrován k hlavnímu výstavnímu prostoru, schodišti vedoucímu ke stále sbírce a vedlejšímu výstavnímu sálu, ke společenskému a výukovému sálu. Na protější straně se nacházejí toalety, komunikační jádro a restaurace, která je umístěna na samém konci obslužné hmoty a je již směřována svým prosvětlením na krajinu potoka. S manorem je nové muzeum propojeno podzemním traktem, do kterého se schází po rampě z prostoru pokladny. Trakt sleduje hranu muzea, v půli vybočuje tak, aby se napojil z boku manoru do jeho středové chodby. Na této straně tím vyvažuje symetrii domu a nahrazuje bývalou zimní zahradu, která tu původně stála. Konec traktu je prosklený a ústí na terén díky tomu, že je zde terén mírně svažité a suterén manoru je vyvýšen nad jeho úroveň. Trakt je částečně osvětlen denním světlem a nabízí výhled do parku a na jezero.

Hlavní výstavní prostor určený pro proměnné výstavy je přístupný přímo z parteru foyer a zabírá plochu 600m² při světlé výšce 9m. Prostor je jednotný, nijak nečleněný a neurčující, aby byl schopný předvádět umělecká díla ve všech jeho podobách, které se stále mění a odhmoťují (např.s vývojem nových médií). Je nepřímě osvětlen denním světlem, které se do prostoru rozptyluje přes průsvitný zavěšený podhled střešním akrylátovým světlíkem, který je umístěn na středu po celé délce prostoru a navíc z obou horních boků orientovaných na západ a východ, které jsou zaskleny průsvitným sklem a umístěny nad podhledem. Průsvitné sklo je schopné pohltit UV záření a díky tomu, že je zde sluneční záření horizontálnější, není tu umístěn žádný stínící systém,ale pod střešní světlík je možné ho dodatečně umístit, pokud by nebyly světelné podmínky uvnitř sálu vyhovující. Nad podhledem je umístěno i umělé osvětlení, které se zapíná při nedostačujícím denním osvětlení. Zdi sálu jsou bílé, matné, aby světlo nevhodně neodráželo a podlaha je mírně kontrastní, z jemně leštěné šedivé stěrky. Ta se pak opakuje ve všech ostatních veřejných prostorech a pochozích zónách foyer a tak je i částečně propojuje. Za výstavním sálem je příčně umístěné komunikační jádro, kde se po schodišti vystoupá do sálu věnovaném stálé sbírce. Schodišťový prostor je propojený s hlavním sálem dvěma otvory, kterými je možné do sálu nahlížet. Sál se sbírkou je díky nižší světlé výšce (4,5m) intenzivněji osvětlen denním světlem, průsvitný podhled je tu řešen stejným způsobem jako v hlavním sále, ale je v jedné rovině. Prostor je tu rozdělen dvěma rovnoběžnými panely, které v sobě ukrývají ještě dvě otáčivá ramena, takže je možné expozici, která zahrnuje hlavně obrazový formát, flexibilně uspořádat. Za tímto sálem se nachází menší výstavní prostor, který je přístupný skrze tuto stálou sbírku, kde přístup na ní není samostatně tolik vyhledávaný a bývá součástí každé vstupenky. Ten je osvětlen celou plochou zadní stěny, která je orientována na sever a je zasklena průsvitným sklem a zevnitř potažena průsvitnou folií, aby zeď tvořila jednotnou průsvitnou plochu bez viditelných konstrukcí. Tento sál by byl vybaven spouštěcím plátnem po celém obvodu tak, aby bylo možné celý sál zatemnit a používat v režimu tmy (např.na projekce). V přízemí druhé části hranolovité hmoty se nachází společenský sál, který slouží i též jako auditorium a další výstavní prostor. Proto je také částečně osvětlen denním bočním horním světlem skrze průsvitné zasklení a strop je opatřen akustickou izolací, která vyplňuje kazety v roštovém stropu. Stěna společná s foyer je rozdělena sloupy na tři části, které je možno složit a propojit tak oba prostory. Výukový sál je přístupný po rampě vybíhající z foyer a jeho severní strana je zasklena průsvitným sklem, aby dovnitř mohlo pronikat denní osvětlení.

Posledním veřejným prostorem je restaurace, která je umístěna přímo naproti společenskému sálu. Rozkládá se na dvou úrovních, horní je menší, spíše kavárenského charakteru, a po schodišti se pak sejde do spodní části, otevřená na severní stranu prosklením a vzhůru. Prostor je tu členěn zakřivenou nízkou stěnou ukrývající v sobě světelná zařízení a sloupy podpírají horní úroveň restaurace. Nad terén ještě vybíhá menší venkovní terasa. Restaurace je přístupná i ze spodní části foyer v případě, že je muzeum uzavřené. Vnitřní foyer na tomto konci vybíhá do exteriéru a svažuje se až k břehu potoka. Schodiště je tu vybaveno pojízdným zařízením pro osoby se zdravotním postižením. Tento zadní vstup do foyer muzea je uvažován z hlediska bezpečnostní ochrany jen jako výstupní.

NOVÉ MUZEUM - OBSLUŽNÉ PROSTORY Druhé nadzemní podlaží v menší obslužné hmotě muzea je celé určeno provoznímu a organizačnímu zázemí muzea. Komunikační trasou je tu rampa, ze které se vchází do jednotlivých kanceláří a ostatních s nimi souvisejících zázemí a společné místnosti s knihovnou, která je umístěna na severním konci hmoty a je propojená s přilehlou denní místností. Organizace prostoru kromě studijní části je volná, předpokládá se možné seskupení částí přenosného nábytkového vybavení do celků, když je třeba (např. jednání). Kanceláře jsou uspořádány tak, aby nabízely jednotlivým zaměstnancům dostatek soukromí, ale aby je úplně neseperoaly. Jsou prosvětleny z exteriérové východní strany a též v co největší míře i z foyer. Přístup do kanceláří je možný kromě hlavního vstupu i z obslužné komunikace. Ta vede z hlavního parkoviště v zadní části a obsluhuje veškeré technické zázemí muzea. Suterén muzea je určen obslužným prostorům pro muzeum a technickému zázemí muzea a restaurace. V části pod menší hmotou a pod foyer se nachází kuchyň a její zázemí, které má vlastní přístup z obslužné komunikace a prostory určené

TECHNICKÉ ŘEŠENÍ PROVOZU MUZEA V prostoru technického zázemí je umístěna kotelna s přípravou TUV, chladírna, klimatizační a vzduchotechnická místnost a náhradní zdroj el.energie. Stavba má svojí vytápěcí jednotku na topný olej se zpětnou rekuperací, odkud vedou rozvody do jednotlivých místností, které jsou vytápěny dle svého charakteru. Vzduch je sem přiváděn z obslužné venkovní komunikace, komín vyveden zdí nad střechu. Teplota, vlhkost a výměna vzduch je ve výstavních prostorách a jejich zázemí plně kontrolována. Výstavní prostory jsou vytápěny podlahovým topením, kanceláře a restaurace a ostatní uzavřené místnosti radiátory. V otevřeném prostoru foyer sevyužívá proudění teplého vzduchu vlivem přetlakového nuceného větrání. Nucené větrání je zavedeno v celém objektu. V kancelářích je přetlaková výměna a regulace vzduchu zajištěna samostatnou klimatizační jednotkou, prostory restaurace, kuchyně, toalet a výstavních prostorů pak mají vlastní vzduchotechnický okruh. Ve výstavních prostorech je vzť vedení taženo ve stropní části příhradoviny, vertikálně pak sváděno do vzť místnosti komunikační šachtou za výtahem. Stejná šachta pro vedení je umístěna i v komunikačním jádru obslužné hmoty. Chladírna, vzť a klima místnost je opatřena nasáváním a vývodem vzduchu do exteriéru prostřednictvím anglického dvorku. Objekt je napojen samostatně na elektrické vedení a je připojen na místní vodovodní a kanalizační vedení. Dešťová voda je sváděna na terén vertikálními vyhřívanými svody, které jsou umístěny na vnější straně fasády.

